

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ.

1

Издание на просвѣтния комитетъ.
София,

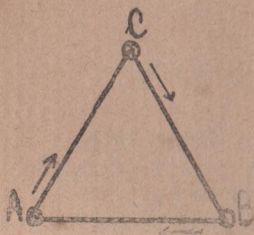
РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ.

Учителятъ поздрави съ формулата:
„Само свѣтлиятъ пжтъ на Мждро-
стѣта води къмъ Истината.

Ние отговорихме: „Тя постоянно ни
весели“. Т. м.

Тази вечеръ ще ви говоря върху „ра-
зумния животъ“. Съврѣмнената наука опрѣ-
дѣля живота по разни начини. Тя го опрѣ-
дѣля въ неговата проста форма, като потокъ
отвжтрѣ навънъ, т. е. отъ центъра къмъ пе-
риферията. Окултната наука опрѣдѣля живо-
та като едно условие за проявление на ра-
зумното въ свѣта. Затова разумниятъ животъ
започва съ проявяване на двѣ прѣходни съ-
стояния — състояния на радостъ и скръбъ,
но не тъй, както вие ги разбирате. Скръбъта,
това е едно отъ великитѣ условия въ живота.
Нѣма по-велико благо отъ скръбъта, затова
тя прѣдшествува радостѣта.

Тия състояния на скръбъ и радостъ гра-
фически може да се изразятъ по слѣдния на-
чинъ: отъ точка А нагорѣ започва едно дви-
жение къмъ точка С. Туй движение е възхо-
дяще, което изразява възходящото състояние
на ума. Отъ точка С къмъ точка В има дру-
го движение надолу, което изразява низходя-

щето състояние на сърцето. Третото движение пъкъ е отъ точка В къмъ точка А — примирителното състояние, което изразява творческото набиране на волевата енергия. Тъй могатъ да се класифициратъ и всичкитѣ съ-

стояния на радостъ и скръбъ въ живота. За примѣръ, при възходящото състояние отъ А къмъ С, вие харчите енергия, краката ви от-малѣватъ, но понеже цѣлѣта ви е високо на-горѣ, къмъ С, и се приближавате къмъ нея, вие се радвате, защото щомъ стигнете въ точка С, всичкитѣ жертви, които сте направили, ще се възнаградятъ. Дойдете ли въ точка С, започва вече слизането къмъ точка В, т. е. започватъ страданията. Тогава вие казвате: всичко се свършва вече, нѣма нажждѣ, ще се слиза надолу. Обаче странитѣ АС и СВ постоянно се движатъ, а сжщеврѣменно постоянно се увеличаватъ и скжсяватъ, вслѣдствие на което вие имате по-голѣми и по-малки радости и скърби. За сега се спирамъ само върху тия двѣ състояния: АС и СВ. Другъ пътъ ще ви обясня, какъ се свързватъ двѣтѣ точки А и В и каква роль играятъ въ живота. Понѣкога вие прѣдизвиквате страданията прѣждеврѣменно, а то става всѣкога, когато прѣдизвиквате и радоститѣ прѣждеврѣменно. Слѣ-

дователно, ако вие оставите нѣщата да текатъ по своя Божественъ, естественъ пѣтъ, по законитѣ, които природата е опрѣдѣлила, страданията и радоститѣ ще идватъ у васъ точно на врѣме, и животътъ ви тогава ще бжде приятенъ и осмисленъ.

Сега, азъ ще ви запитамъ: какъ ще ми обясните философски, отдѣ произлиза желанието въ човѣка да търси радостта? Какво е забѣлѣзано при радоститѣ и страданията въ живота? — Всѣка радостъ за едно сжщество е скръбъ за друго сжщество. И обратно: скръбта за едно сжщество е радостъ за друго сжщество. Коньтъ, върху гърба на който язди нѣкой човѣкъ, страда, но за човѣка това е приятностъ, даже голѣма радостъ. Значи, радостта за човѣка не е радостъ и за коня. Но ако коньтъ на този човѣкъ успѣе да избѣга нѣкъждѣ въ гората, той се радва, скача, защото е свободенъ. Въ този случай пѣкъ човѣкътъ скърби. Казвамъ: когато ти яздѣше коня, радваше се, а сега коньтъ се радва — значи състоянията се смѣнятъ. Човѣкътъ казва: отиде ми коньтъ! Какъ ще пжтувамъ пѣшъ? Когато господарьтъ се радва, слугата скърби; когато слугата се радва, господарьтъ скърби. Това не е абсолютенъ законъ, но то е само съотношение на извѣстни сили. При сегашното състояние, въ което се намирате, при този прѣходенъ животъ, който минавате, тѣй трѣбва да гледате на нѣщата,

за да може корабътъ ви свободно да плува и да не потъне нѣкъдѣ въ морето. За въ бждеще, когато животътъ се устрои другояче, тогава едновременно и господарътъ ще се радва, и слугата ще се радва.

Още отъ памти - вѣка, отъ незапомнени врѣмена, дѣцата, които се раждатъ, идватъ съ свити ржцѣ на юмрукъ. Какво означава това? Съ това дѣтето казва: азъ идвамъ да завладамъ този свѣтъ. То пораста, бори се съ живота, пада, става, докато най-послѣ единъ день умре, разтвори ржцѣтъ си и ги спусне надолу. Какво означаватъ сега разтворенитѣ ржцѣ? Този човѣкъ казва: нищо не можахъ да уловя въ живота си! За въ бждеще дѣцата ще се раждатъ съ отворени ржцѣ, което ще означава: ние сме млади, силни, ще се трудимъ, ще работимъ, за да придобиемъ нѣщо. Възрастнитѣ хора пъкъ, тия, които сж работили въ живота, ще умиратъ съ свити ржцѣ, което ще означава: азъ нося една велика идея съ себе си и не съжалявамъ, че напускамъ този свѣтъ. Живѣхъ съ разбиране на живота и сега зная, дѣ отивамъ. Обаче, за сегашното положение, въ което се намира човѣкътъ, турцитѣ казватъ: „Теле дошълъ, волъ си отишълъ.“

Страданията и съмнѣнията въ васъ, като ученици, ще се усилятъ много, но вие трѣбва да бждете силни, да издържите. Ученицитѣ на окултната школа трѣбва да

бждатъ силни! Въ окултната школа не могатъ да влѣзатъ слаби ученици. Слабитѣ оставатъ вънъ. Тамъ най-първо ще изпитатъ характера ви, да видятъ по любовъ ли живѣете, или вършите всичко отъ страхъ. Само благороднитѣ хора живѣятъ по закона на Любовта, по законитѣ на разумния животъ, а страхливитѣ не признаватъ Любовта, тѣ сж жестоки хора. Като влѣзете въ школата, първо ще ви изпитатъ за безстрашие. Днесъ въ България има благоприятни условия за изпити на окултнитѣ ученици.

Ще ви дамъ едно правило: гнѣви се, безъ да си разгнѣвенъ! Обезвѣривай се, но не оставай безъ вѣра!

Всинца вие носите бѣклици съ вода, но минете покрай нѣкой човѣкъ, той ви казва, че еди-къдѣ си има хубавъ, чистъ изворъ, и вие веднага изливате водата отъ бѣклицата си и тръгвате да търсите посочения изворъ. Вървите часъ, два, три, петъ, десетъ и едва намирате извора. Не изливайте водата отъ бѣклицата си прѣждеврѣменно! Когато дойдете до хубавия изворъ, тогава я излѣйте! Какво прѣдставлява бѣклицата съ водата? — Това сж вашитѣ знания.

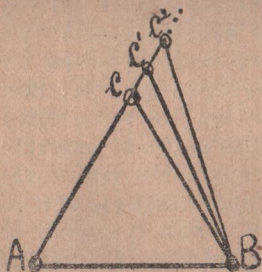
Допуснете сега, че у васъ се заражда желание да знаете всичко. Имате ли ясна прѣдстава, какво значи да знаешъ всичко? Азъ ще ви отговоря отчасти само на този въпросъ. Да знаешъ всичко, значи да можешъ

да опрѣдѣлишъ всички възможности и условия около дадена точка, въ която се намиращъ за даденъ моментъ. Всѣка точка съдържа извѣстни възможности, въ които ти можешъ да се проявишъ. Тѣзи възможности може да сж 1, 2, 3, 10 или 100, но ако ти можешъ да опрѣдѣлишъ всичкитѣ, значи, че знаешъ всичко. Съврѣменнитѣ хора не искатъ да знаятъ възможноститѣ само на своя животъ, тѣ искатъ да знаятъ възможноститѣ и въ живота на другитѣ, но това нѣма да ги ползува. Вземете, запримѣръ, единъ съврѣмененъ химикъ, вѣщъ въ своята материя и го запитайте, знае ли нѣщо положително за елементитѣ, съ които борави? Дѣйствително, той знае тѣхнитѣ свойства, знае законитѣ, на които се подчиняватъ елементитѣ при съединяването единъ съ другъ, но за сжщината на самата материя, за сжщината на скрититѣ сили въ елементитѣ, той знае толкова, колкото и този, който никакъ не е училъ химия. Химикътъ казва, че водородътъ и кислородътъ се съединяватъ и се получава вода, но видѣлъ ли е това нѣщо? — Не го е видѣлъ. Науката твърди това. Философски може да се възрази, че не сжществува никакъвъ водородъ, никакъвъ кислородъ. Това, че водородътъ и кислородътъ образуватъ вода, може да е така, може и да не е така. Образоването на водата може да се обясни и по другъ начинъ. Ние не искаме да разрушимъ сегашнитѣ ви схващания

за живота, сегашнитѣ ви познания въ науката, но казваме, че могатъ да възникнатъ различни възражения въ умоветѣ на хората. Фактъ е, че водата съществува въ свѣта, знаемъ нейната цѣна, нейната полза, но какъ се е образувала, това е въпросъ на бждещата наука.

Вие още не сте започнали да изучавате истинската наука. Тази наука, която сега изучавате въ университета е само прѣдговоръ, приготвление за онази велика наука на бждещето. Сегашната наука прѣдставлява тухличкитѣ, необходими за строежа на онова велико здание на бждещето. Това знание, което всѣки отъ васъ придобива въ продължение на 60-70 годишенъ животъ, ще се постави въ котлитѣ на бждещата наука. Въ тия котли тя ще вари знанията, придобити отъ всички хора и ще ги събере въ едно малко мускалче, както събиратъ гюловото масло въ такива малки мускалчета. Малко, но цѣнно е това мускалче! Всѣки ще го носи въ джоба си и ще каже: много работихъ прѣзъ живота си и едва изкарахъ това малко мускалче. И прирската, по сщия начинъ вари въ своитѣ котли нашитѣ опитности, знания, придобивки и изкарва отъ тѣхъ нѣщо малко, но цѣнно. За една душа, която отива на небето, и най-малката игла да ѝ се закачи, е тежка. Съ тази игла тя едва ще достигне до второто небе и тамъ ще спре. Толкова тежка е тя. И най-малката игла отъ този свѣтъ е въ състояние

да ви спре въ вашия път. Слѣдователно, всички желанія въ васъ, които сж въ низходяще състояние, ще ви спратъ и вие ще започнете да слизате надолу. Послѣ ще дойде едно възходяще желание, и вие ще се качите нагорѣ. Така постоянно ще се смѣняватъ състоянията ви: вие ще се радвате и ще скърбите, ще се качвате и ще слизате, при което този тригълникъ ще се движи и ще се изправя все по-нагорѣ и по-нагорѣ въ точкитѣ

$C^1 C^2 \dots$ Ще кажете най-послѣ: дѣ е краятъ на този тригълникъ? — Той е безъ начало и безъ край.

И тъй, да се повърнемъ къмъ живота. Животътъ е условие за проявяване на разумното. Ето защо, ние трѣбва да се стремимъ

къмъ живота, за да добиемъ разумното, а само разумното може да ни научи, какъ да използваме условията, въ които сме поставени. Сега, всички вие сте млади, нѣкои сж свършили гимназия, нѣкои сж студенти, трети сж свършили вече университета. Всичко това е хубаво за сега, но слѣдъ 50-60-70 години вие ще бъдете стари и ще изгубите това вдъхновение, което имате сега. Всичко, което днесъ ви въодушевява, ще се стопи тъй, както

снѣгътъ и ледътъ се стопяватъ. Питамъ ви: на какво ще се базира тогава вашиятъ животъ? Докато свършите наукитъ си, вие казвате: веднѣжъ да свършимъ университета, че да станемъ учители. Добрѣ, свършите университета, ставате учители, учителствувате 20-30 години и послѣ ви пенсиониратъ. Питамъ ви: какво придобихте отъ всичко това? Задайте си слѣдния философски въпросъ: какво е придобила онази воденица, която е смлѣла 15,000 тона жито? — Нищо не е придобила. Колко камъни сж се изтъркали, докато се смѣли това жито! По сжщия начинъ, ако и нашиятъ животъ минава прѣзъ насъ, както водата минава прѣзъ воденичнитѣ колела, какво ни ползува? Това не е животъ, това е едно механическо дѣйствие. Слѣдователно, страданията показватъ, че нашиятъ животъ е неразуменъ — нищо повече. Защо страдаме? Защото сме неразумни. Защо се радваме? Защото поумнѣваме. Туй е единъ простъ фактъ. Когато нѣкой човѣкъ свърши по музика и може да свири добрѣ, или когато свърши по рисуване и може да рисува добрѣ, не се ли радва? Радва се, защото има нѣщо разумно, съ което може да се прояви. Идиотътъ не може да се радва.

И тъй, вие не питайте, защо идватъ страданията. Щомъ дойдатъ страданията, кажете: ние трѣбва да бждемъ разумни! Вие, обаче, казвате: защо Господъ ми дава тия страдания? Защо природата ми дава тия страдания? — Съ

тия страдания природата иска да ви направи разумни. Тя казва: „Ти не разбирашъ живота, слушай мене, азъ ще те науча!“ Страданието, това е езикътъ на природата. Вие, ученицитъ на окултната школа, така трѣбва да схващате този въпросъ. Всѣки день имате поне по 10 случаи, да проверите, че това е вѣрно. Дойде ви нѣкоя неприятность, кажете: азъ трѣбва да бжда разуменъ! Дойде ви нѣкоя несполука, кажете: азъ трѣбва да бжда разуменъ! Казвате ли така, въ васъ ще почне да се явява една вътрѣшна свѣтлина, едно вътрѣшно доволство.

Другото положение, което трѣбва да имате прѣдъ видъ е, че животътъ, който сега ви е даденъ, не е произволенъ. Има хиляди разумни същества, които се грижатъ за вашия животъ. Всички мисли, чувства, желания, всички потици, импулси, вдъхновения, които имате за доброто, сж все резултати на тия разумни сили въ живота, които работятъ върху вашия животъ, за да го оползотворите въ права посока. Тѣ никога не ви изнасилватъ, оставятъ ви да дѣйствувате свободно, понеже работятъ разумно. Но когато искатъ да ви покажатъ, че сте прѣгрѣшили, създаватъ ви едно малко страдание. Когато пъкъ искатъ да ви покажатъ, че сте придобили нѣщо въ това, което сж ви учили, създаватъ ви една малка радостъ. Ако разберете живота по този начинъ, съврѣменната наука ще ви

ползува въ всѣко отношение. Запримѣрь, ако сте лѣкаръ и разбирате живота разумно, вашитѣ лѣкарства, вашитѣ методи ще дадатъ добри резултати. Другояче, вие скоро ще загрубѣете между болнитѣ и ще избегнете тази работа. Незавидно е днесъ положението на лѣкаря при съврѣменнитѣ разбирания на живота! Той отиде при единъ боленъ, при другъ боленъ, този пипне, онзи пипне, все дава нѣщо отъ себе си, и всички болни очакватъ да имъ помогне нѣщо. Незавидно е положението и на единъ архитектъ, или на нѣкой агрономъ, или на какъвто и да е ученъ, изобщо. Защо? — Всички тия учени се занимаватъ съ извѣстенъ отрасълъ отъ науката, боравятъ съ извѣстни елементи, които седятъ по-низко отъ тѣхъ, и съ това имъ указватъ нѣкакво влияние. Лѣкарътъ напримѣрь, изучава болезнени-тѣ състояния на човѣшкия организъмъ; агрономътъ изучава условията, при които растатъ растенията; биологътъ изучава състоянията на клѣткитѣ въ организмитѣ, какъ се развиватъ тѣ и т. н., но всичко това още не е наука. То е прѣдговоръ на онази велика наука, която ще дойде за въ бждеще. Ако съврѣменнитѣ хора биха имали тази нова наука, биха прѣустроили живота си.

Вие наблюдавали ли сте, какъ се проявяватъ нѣкои противоположности въ самитѣ васъ? Забѣлѣжете, въ единъ окултенъ класъ като този, или въ нѣкое по-висше учебно за-

ведение, между много хубавитѣ работи се явяватъ и нѣкои отрицателни прояви. Запримѣрь, нѣкои ученици не могатъ да се търпятъ помежду си. Вие говорите за моралъ, за любовъ, но дойде ли да проявите вашия моралъ, вашата любовъ, не знаете какъ да ги проявите. Докато не разберете какво нѣщо е самиятъ животъ, не можете да разберете и Любовта, понеже вървите по еволюционенъ пътъ — отдолу нагорѣ. Животътъ е резултатъ на Любовта. Слѣдователно, първо вие трѣбва да разберете резултата, за да можете послѣ да разберете и онзи великъ принципъ — Любовта — отъ която животътъ произтича.

Като се разсждава по този начинъ, съвременнитѣ хора изпадатъ често въ догматизъмъ. Всички хора разбиратъ, че трѣбва да се живѣе, но какъ? Казватъ: трѣбва да се осигуримъ! При сегашнитѣ условия животътъ се разбира само като процесъ на ядене и пиене. Ще посѣемъ нивитѣ, ще изоремъ, ще съберемъ зимовището, ще напълнимъ хамбаритѣ, въ всичко, което вършимъ, изучаваме закона на яденето. Запитайте когото и да е: слѣдъ като умрете дѣ ще отидете? Какво има слѣдъ този животъ? Всички казватъ: не знаемъ, да поживѣемъ сега горѣ-долѣ, както Господъ далъ, че за бждещото нѣма какво да мислимъ. Това не е животъ, това е само изучаване закона на яденето. Когато вземемъ втората стѣпка въ живота, тогава животътъ

ще прѣдставлява прѣходна стадия къмъ разумния животъ, ще имаме правилно разбиране за нѣщата и всичко въ живота ни ще се осмисли. Не казвамъ, че не трѣбва да ядете, но яденето считамъ само като условие за живота, а животътъ е условие за проявяване разумното въ свѣта.

Сега, като разсждавате тъй, вие изпадате въ една погрѣшка. Въ какво седи тази погрѣшка? — Вие мислите, че сте единственитѣ фактори въ свѣта и за това казвате, че трѣбва да се грижите за себе си, че трѣбва да се осигурите. Това е една велика погрѣшка. Вие трѣбва да знаете, че въ живота на всѣки едного отъ васъ взиматъ участие, както Божествениятъ, така и ангелскиятъ свѣтове. Значи, разумниятъ животъ взима живо участие въ вашия животъ. И често меланхолията, песимизмътъ, които ви обхващатъ, че нѣма да успѣете, че нѣма да постигнете желанията си, че нѣма да можете да се проявите, това сж заблуждения. Всичко ще се реализира въ вашия животъ, само че ви трѣбва търпѣние и постоянство, а вие бързате.

Друга капитална погрѣшка, която ви спъва е тази, че вие се стараете да разберете външния животъ, безъ да сте разбрали вашия вжтрѣшенъ животъ. Щомъ искате да разберете живота първо отвънъ, а послѣ отвжтрѣ, азъ ще ви прѣдставя една картина споредъ вашата философия, да видите въ какво поло-

жение се намирате. Допуснете, че вие ми дойдете на гости, и азъ съмъ наготвилъ много вкусно ядене въ една тенджерата, но отварямъ капака на тенджерата и ви казвамъ: погледнете отгорѣ яденето и разсждавайте, произнасяйте се за него, но безъ да го вкусите. Ще може ли да кажете нѣщо за него? Не, яденето първо трѣбва да се опита отвжтрѣ и тогава ще имаме вѣрни, положителни заключения за него. Нѣкой човѣкъ страда. Влѣзъ вжтрѣ въ себе си и ти ще разберешъ, защо страда, а не се старай да разберешъ отвънъ, каква е неговата скръбъ. Нѣкой човѣкъ се радва, а ти искашъ да разберешъ, защо се радва. Влѣзъ вжтрѣ въ себе си и ще разберешъ, защо този човѣкъ се радва. Вие ще кажете: ами какъ може така? Нѣкой човѣкъ скърби или се радва, пъкъ азъ да влѣза въ себе си, за да разбере причината на неговата скръбъ или радостъ. Азъ ще ви обясня, какъ може да стане това и защо е необходимо. Допуснете, че отивате въ дома на нѣкой вашъ приятелъ и на двора още виждате неговото малко момиченце или момченце, че скача, радва се за нѣщо. Вие се запитвате: защо ли това дѣте се радва? Азъ казвамъ: влѣзте въ стаята на това дѣте и ще видите, защо се радва. Като влѣзете въ стаята му, ще видите, че баща му купилъ една хубава кукла, ако то е момиченце, или единъ хубавъ

конь, ако то е момченце. Тази е причината за радостта му — никоя друга!

Отъ тукъ изваждамъ слѣдния окултенъ законъ: за да разберешъ живота на другитѣ хора, трѣбва да влѣзешъ въ себе си, да знаешъ какъ да отваряшъ ключа на свѣтлината и да освѣтявашъ всичкото пространство наоколо. Само така ще разберешъ причината на страданията и радоститѣ въ хората. Свѣтлина трѣбва на всички ви! Човѣкъ разбира другитѣ хора дотолкова, доколкото може да хвърли свѣтлина въ полето, въ което тѣ живѣятъ. Може ли да хвърли свѣтлина, той ще ги разбере; не може ли да хвърли свѣтлина, тѣхниятъ животъ остава непонятенъ за него. И тогава ние казваме: животътъ се разбира само при онази абсолютна вѣра, която човѣкъ трѣбва да има къмъ Бога, Който е цѣль и смисълъ на разумния животъ. Всички същества се стремятъ къмъ Него, защото Той осмисля живота имъ. Отпаднете ли нѣкой пжтъ духомъ, ни най-малко не се обезсърчавайте! Ако животътъ ви се обезсмисли, ако вие се обезсърчите, още този моментъ отправете погледа си, ума си къмъ разумното въ свѣта, и помощта, която ви е необходима, ще дойде. Постъпите ли така, въ каквото положение и да сте, животътъ ви ще се осмисли.

Разправяше ми една млада майка своята опитность съ нейното 10-годишно дѣтенце.

Единъ денъ то заболѣва, и при това много сериозно. Отъ силна простуда то изгубва съзнание и температурата му се увеличава до 40 градуса. Майката извиква лѣкаръ. Дохожда лѣкарътъ и като вижда дѣтето въ такова състояние, прѣпоръчва да му се направи студенъ компресъ. Майката започва да приготвява компреса, но въ това врѣме дѣтето се съвзема и едва изговаря: „Не искамъ студенъ компресъ, искамъ топълъ, съ топла вода“ — изказва тия думи и отново се унася, повторно изгубва съзнание. Какво означава това нѣщо? То значи, че разумното, или Божественото въ това дѣте, казва за болестъта: топло съ топло се лѣкува. Такъвъ е великиятъ законъ. На любовъ се дѣйствува съ любовъ, и на умраза се дѣйствува съ умраза. Отъ тукъ вадимъ заключението: скръбъта съ любовъ не може да се цѣри. Българитѣ иматъ за случая една поговорка: „Клинъ клинъ избива“. Какъ се избива клинътъ? — Клинътъ се избива, когато се разцѣпи цѣлото дърво. Но знаете ли какво нѣщо е разцѣпването? Разцѣпване, отъ което се ражда животъ, разбирамъ, но разцѣпване, което произвежда смъртъ, не разбирамъ. Когато поставите едно зрънце въ земята, тамъ става разцѣпване. Влагата и слънчевата топлина се забиватъ въ зрънцето като клинъ. Въ това зрънце става едно разпукване, едно разцѣпване, и въ него се явява силно желание да расте нагорѣ. Тази силна енергия го отправя

къмъ слънцето. Излѣзе ли на повърхността на почвата, страданията на това зрънце прѣставатъ. Тѣй че всѣко страдание се прѣдшествува отъ единъ силенъ импулсъ къмъ живота, къмъ дадена цѣль. Тази цѣль може да ви е позната, може да не ви е позната, но вие всѣкога трѣбва да давате пжтъ на тия енергии, не трѣбва да ги подпушвате.

И тѣй, нека остане у васъ съществената мисль: животътъ е едно велико условие за проявяване на разумното. Разумното пкъ осмисля цѣльта, къмъ която се стремимъ. Имате ли това разумно или Божествено начало въ себе си, всичко може да постигнете. Нѣмате ли разумното въ себе си, вие ще страдате, докато го придобиете. Придобиете ли го, пжтътъ ви се отваря веднага. Христосъ е изразилъ тази идея по слѣдния начинъ: „Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ То подразбира: придобиемъ ли разумното, това е животъ вѣченъ, понеже Богъ е велика Мждрость, велика разумность.

Вие трѣбва да знаете, че всичко, което става въ живота е разумно. Като казвамъ, че всичко въ живота е разумно, не подразбирамъ, че всичко, каквото вие вършите, всичко, което вие разбирате е разумно, но казвамъ, че всичко онова, което става въ живата природа и което ни се налага отжтрѣ по една необходимость е разумно. Щомъ е разумно, то е добро. Затова всички трѣбва да бждете смѣ-

ли и рѣшителни, да знаете, че нѣма сила въ свѣта, която може да ви спъне и отклони отъ пътя, освѣнъ вие самитѣ.

Сега, въ връзка съ този въпросъ, ще ви питамъ другъ единъ въпросъ: можете ли да познаете единъ човѣкъ, който самъ себе си не познава? — Може да се познава само разумното. Ако единъ човѣкъ е неразуменъ, какъ ще го познаешъ? Онѣзи отъ васъ, които учатъ философия, нека кажатъ, могатъ ли да познаятъ неразумния човѣкъ! Ако кажатъ, че могатъ да го познаятъ, това е крива философия. Защо? Допуснете, че азъ имамъ една кесия, и вие казвате, че я познавате. Питамъ ви: въ какво седи познаването на кесията? Познаването на една кесия седи въ паритѣ, които тя съдържа. Ако е празна, какво ще ѝ познавате? Но ако отворите тази кесия и прочетете, колко монети съдържа и кажете, че съдържа 100 монети, казвамъ: да, вие сте прави, познавате тази кесия. Тази кесия съществува за паритѣ. Но ако отворя една празна кесия, мога ли да я познавамъ? Слѣдователно, глупавитѣ хора сж празни кесии, а умнитѣ хора сж пълни кесии. Пълната кесия можешъ да я познаешъ, а празната кесия можешъ само да я подритнешъ. Споредъ вашата философия, вие казвате: азъ имамъ нужда отъ една празна кесия, за да си турямъ въ нея пари, когато имамъ. Тогава се заражда онзи срѣдновѣковенъ въпросъ: кое е съществува-

ло по-напрѣдъ, кокошката или яйцето? Кое е сѣществувало по-напрѣдъ, кесията или паритѣ? Това е единъ дълбокъ въпросъ, който за сега ще оставимъ. За слѣдния пжтъ ще ви задамъ тема № 1. „Произходъ на яйцето и кокошката.“ Тази тема ще я развиете философски, научно обосновано и доказано.

Важната мисль, която ви оставямъ тази вечеръ въ връзка съ другитѣ посторонни мисли е, че животътъ е едно велико условие за проявление на разумното въ свѣта. Радоститѣ, това е пжтътъ нагорѣ; скърбитѣ, това е пжтътъ надолу. Слѣдователно, когато разумниятъ животъ се прояви въ свѣта, той носи съ себе си скръбта, като необходимъ указателъ на пжтя. Затова разумнитѣ сѣщества, когато се радватъ и благуватъ, всѣкога отдѣлятъ половината отъ своето благо и го даватъ на онѣзи, които страдатъ. По такъвъ начинъ тѣ разрѣшаватъ правилно задачитѣ въ живота.

Азъ ви говоря сега върху този въпросъ, защото забѣлѣзвамъ, че често отпадате духомъ. Нѣкой пжтъ сте въодушевени, подигнати, мислите, че можете да направите всичко, но не се мине много врѣме, виждамъ ви съ оскубани пера и казвате: свърши се съ насъ! Казвамъ: чакайте, не бързайте, сега сж ви изпаднали нѣколко перца, но нѣма да се мине дълго врѣме и перцата ви пакъ ще по-

никнатъ. Слѣдъ 5-6 мѣсеца наново ще можете да си хвъркнете на високо, вашето равновѣсие ще се върне. Когато скърбишъ много, и когато се радвашъ много, и двѣтъ състояния сж приятни. Не се обезсърчавайте! — това е разумното въ свѣта. Тѣй трѣбва да постъпвате като ученици на окултната школа, като ученици на Любовта. Нѣкои мислятъ, че иматъ по-голѣма любовъ отъ другитѣ. Любовта не може да бжде нито по-голѣма, нито по малка.

Всички вие трѣбва да се стремите къмъ здраво разсѣждане, а не къмъ обикновеното разсѣждане. Щомъ започнешъ да страдашъ много, ще разсѣждавашъ защо страдашъ, кои сж причинитѣ и т. н. Това ви е необходимо, за да извлѣчете полза отъ тия страдания. Имайте прѣдъ видъ, че когато ви дойде една голѣма радостъ, задъ нея седи една голѣма скръбъ; и когато ви сполети нѣкоя голѣма скръбъ, задъ нея седи една голѣма радостъ. Напримѣръ, нѣкой вашъ чичо умира, и ви оставя едно голѣмо наслѣдство, отъ 10 милиона лева. Вие се зарадвате. Но задъ тази радостъ седятъ голѣми нещастия. Какви нещастия ще ви послѣдватъ напримѣръ? Ами че вие до тогава сте имали вѣра въ Бога, обичали сте своитѣ ближни, но слѣдъ като забогатѣете, вие се отдръпвате отъ всички хора, започвате да мислите само за себе си, загубвате вѣра въ ближнитѣ си, ставате краенъ егоистъ. Всичко това носи вашето не-

щастие. Но ако при това си богатство можете да запазите вѣрата си въ Бога и обичѣта си къмъ ближнитѣ, това богатство ще бжде за васъ едно благо. Ако пъкъ богатството ви донесе едно голѣмо нещастие, то не ви е потрѣбно. Вие ще ми възразите: какъ ще свършимъ университетъ безъ пари? Чудни сте вие! Съ пари ли се свършва университета? Туй, което ви помага да свършите университета, това е вашиятъ умъ, който Богъ ви далъ, а паритѣ въ този случай сж заблуждение за васъ. Ако отидете въ Америка, ще видите, че тамъ има много бѣдни студенти и студентки, които свършватъ университета съ успѣхъ само като ходятъ при нѣкои богати хора и имъ помагатъ: палятъ имъ печки, работятъ въ домоветѣ имъ, каквото намѣрятъ. Нѣкъждѣ пъкъ ще срещнете богати американски синове, бацитѣ на които харчатъ по 40-50000 долари годишно, но тѣ не могатъ да свършатъ нищо. Има изключения и за богатскитѣ синове, както и за бѣднитѣ, но искамъ да кажа, че силата не е въ паритѣ. Бѣдни има и между богатитѣ, бѣдни има и между бѣднитѣ. Богатиятъ е бѣденъ, когато е неразуменъ; и бѣдниятъ е бѣденъ, когато има всички условия да бжде разуменъ, а не ги използва. Тогава неговата бѣднотия е още по-голѣма.

Сега, вие трѣбва да се въодушевите съ тия свѣгли идеи, да знаете, че може да си

пробиете пжть къмъ разумния животъ, и този пжть е положителенъ. Тогава само ще разберете, че този пжть ви е прѣдопрѣдѣленъ, и затова всичко разумно ще ви съдѣйствува, за да го постигнете, да тръгнете по този прѣдначертанъ пжть. Не оставяйте свещения пжть, който Богъ ви е прѣдначерталъ! Той е пжтьтъ на разумното въ васъ.

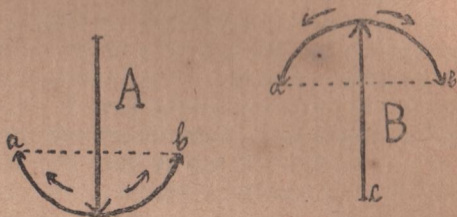
Упражнение. Лѣвата ржка се поставя свободно на колѣното. Дѣсната ржка се изнася настрана хоризонтално, слѣдъ това: напрѣдъ, нагорѣ, назадъ въ кржгъ, надолу. Туй въртене на ржката се повтаря нѣколко пжти. Сжщото нѣщо се прави и съ лѣвата ржка, а послѣ и съ двѣтъ ржцѣ заедно. Ржцѣтъ спиратъ хоризонтално и се спускатъ надолу.

Това упражнение ще се прави прѣзъ седмицата, при случаи, когато се забъркатъ нѣщо мислитѣ или чувствата ви. Когато се забъркатъ мислитѣ ви, ще правите упражнението само съ дѣсната ржка, а когато се забъркатъ чувствата ви, ще правите упражнението само съ лѣвата ржка.

Упражненията, които ви давамъ сж напълно естествени, тъй както природата дѣйствува. Природата всѣкога се проявява въ човѣка, безъ огледъ на това, дали той съзнава това нѣщо, или не. Напримѣръ, вървите нѣкога по пжтя и махнете съ ржката си настрана, направите едно движение. Какво означава това движение? — Влѣзла е въ ума ви нѣкаква

мисълъ, която ви безпокои, и съ това движение на ржката вие я изпжждате навънъ. Това движение изразява единъ волевъ актъ. Понеже сте въ физическия свѣтъ, ржцѣтъ ви трѣбва да се движатъ съзнателно. Ако вие проточите дѣсната си ржка налѣво, всички разумни сили, които направляватъ това движение сж при васъ. Това движение изразява, като че ви даватъ нѣщо и вие го взимате. Проточите ли ржката си напрѣдъ, ще вземете това, което ви даватъ. Нѣкога ти кажешъ на нѣкой свой приятель: можешъ ли да ми услужишъ съ една малка сума? Той веднага бръква въ джоба си, изважда пари и ти услужва. Ти взимашъ паритѣ и си доволенъ. Това негово движение е смислено. Щомъ движенията ви сж съзнателни, тѣ сж приятни. Ако правите несъзнателни движения, вие напразно харчите енергията си. Всѣко движение трѣбва да бжде осмислено и свещено! Затова всички трѣбва да се стремите къмъ красивитѣ движения. Всѣко движение, въ една или въ друга посока, трѣбва да прѣдизвиква съотвѣтствуващи разумни сили, съ които да можете да влѣзете въ връзка. Само така движенията иматъ смисълъ и полза. Запримѣрь, човѣкъ, който се моли, не може да държи ржцѣтъ си надолу, той ще вдигне ржцѣтъ си а, б нагорѣ, въ положението на фигурата А. Човѣкъ, който иска да воюва за възвишеното, за благородното въ

свѣта, сжщо тѣй издига ржцѣтъ си нагорѣ (въ положение А). Растението, което изник-

ва изъ почвата и отива нагорѣ къмъ слънцето, заема сжщото положение. Онзи човѣкъ, обаче, който държи съ двѣтъ си ржцѣ а — в тояга и се готви да воюва въ свѣта за низкитѣ, за обикновенитѣ работи, държи ржцѣтъ си надолу и се намира въ положението В. Това положение прѣдставлява една готова, напрегната стрѣла, която чака само послѣдния моментъ за нападение.

Първото положение А, и второто положение В сж хармонични движения, които сж въ връзка помежду си. Слѣдователно, тия двѣ сжщества, които правятъ движенията А и В, споредъ степенъта на своето развитие, се намиратъ въ два различни свѣта, вслѣдствие на което и тѣхнитѣ понятия за живота сж съвсѣмъ различни. Но и едното, и другото положение, нагорѣ и надолу, изразяватъ полюси на живота, които трѣбва да се проучаватъ

съзнателно, защото само животът ще ви
доведе въ връзка съ разумното.

Т. м.

„Само свѣтлиятъ път на Мж-
дростта води къмъ Истината“.

— Тя постоянно ни весели.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 21. X.
1923 г. въ гр. София.

